

A testem földje sírhalom...

Csípős hideg, szürke, borongós januári vakság. Nem csak kívül de belül is fázunk a szívünk tája szorít ahogy a tél keze is, döbrent élettelen minden – a tekintetek is rebbenek. Az ismerősök most nem mosolyogva örülnek a váratlan találkozásnak. Nehezen vesszük tudomásul a valóságot, hogy nem lehet beszélgetni többé vele, a már megírt, elküldött levélre nem jön válasz gyöngybetűkkel, a telefon sem csörren. A fagyossá dermedt kezekben kotta, Bach János Passiójának zárókorálja – „*Ó Uram, angyalszárnyakon vidd lelkem majd...*”, ahogy állunk úgy énekelünk, innen-onnan jön a hang, de mégis van egysége – ez még a ravatalnál a koporsó mellett. Később a tátongó sírhely közelében Sapszon Feri intézésére megszólal az Esti dal is. A kopasz fák között idelátszik a Kodály síron álló nőalak. Szerencsés vagyok mögöttem jól csengő szopránok éneklék a dallamot ahhoz idomulhatok az alt szólammal-messzebb létteli tenor, valahol távol a basszus is és az utolsó istenhozzád „*Adjon isten jó éjszakát*”. Szorít a torkom, a baj oka nem csak a hideg – az augusztusban elment édesanyámra gondolok, hallom a fagyos göröngyök tompa döngését. Már nincs kitől tanácsot kérni...az „ügyeimben” véglegesen felnőtt lettem.

B. Horváth Andrea

